

Sygn. akt VI SA/Wa 53/23

WYROK**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 kwietnia 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodnicząca Sędzia WSA Dorota Dzedzic - Chojnacka

Sędziowie Sędzia WSA Barbara Kołodziejczak - Osetek
Asesor WSA Joanna Dąbrowska (spr.)

Protokolant ref. Katarzyna Rutkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2023 r.
sprawy ze skargi Rzecznika Praw Obywatelskich
na uchwałę Rady Miejskiej w Piasecznie
z dnia 16 października 2019 r. nr 368/XV/2019
w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat za postój pojazdów
samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wysokości
opłaty dodatkowej oraz sposobu ich pobierania

**stwierdza nieważność § 3 ust. 2 Załącznika nr 2 do zaskarżonej uchwały w
zakresie słów „będącej właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu
samochodowego, którego prawo własności potwierdzone jest wpisem w
dowodzie rejestracyjnym pojazdu samochodowego, lub dysponującego
pojazdem samochodowym na podstawie umowy kredytu bądź leasingu”.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Katarzyna Zielińska

specjalista

UZASADNIENIE

Rzecznik Praw Obywatelskich (dalej „Skarżący”) wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na uchwałę Rady Miejskiej w Piasecznie (dalej „Rada Miejska”) z dnia 16 października 2019 r. Nr 368/XV/2019 w sprawie ustalenia: strefy płatnego parkowania, stawek opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wysokości opłaty dodatkowej oraz sposobu ich pobierania, zaskarżając ją w części tj. w zakresie postanowienia § 3 ust. 2 Załącznika Nr 2 Regulaminu Strefy Płatnego Parkowania w Piasecznie do ww. uchwały w części obejmującej słowa „będącej właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu samochodowego, którego prawo własności potwierdzone jest wpisem w dowodzie rejestracyjnym pojazdu samochodowego lub dysponującej pojazdem samochodowym na podstawie umowy kredytu bądź leasingu”.

Skarżący zarzucił przepisowi zamieszczonemu w § 3 ust. 2 Załącznika Nr 2 do zaskarżonej uchwały naruszenie art. 32 Konstytucji RP i wniósł o stwierdzenie jego nieważności w zakresie objętym zaskarżeniem.

Zdaniem Skarżącego nieprzyznanie prawa do wnoszenia opłaty abonamentowej za postój pojazdu zmotoryzowanym mieszkańcom Strefy płatnego parkowania w Piasecznie, którzy użytkują pojazdy samochodowe na podstawie umowy cywilno-prawnej innej niż umowa leasingu i umowa kredytu, wprowadza nieuzasadnione różnicowanie uprawnień osób zamieszkujących na obszarze ww. strefy. Stanowi to niezgodną z art. 32 Konstytucji RP dyskryminację tych mieszkańców Strefy płatnego parkowania w Piasecznie, którzy nie są właścicielami pojazdów samochodowych, bądź nie korzystają z nich w oparciu o wspomniane umowy obligacyjne.

Skarżący argumentował, że dopuszczalne jest odstępstwo od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych, jednak musi ono odpowiadać określonym kryteriom różnicującym prawa obywateli, aby odmienne ich traktowanie nie stanowiło dyskryminacji.

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich przyjęte w § 3 ust. 2 Załącznika Nr 2 do zaskarżonej uchwały kryterium tytułu własności pojazdu samochodowego lub władania pojazdem na podstawie umów leasingu i kredytu, jako wyznacznika decydującego o prawie do wnoszenia opłaty abonamentowej za parkowanie, nie pozostaje w związku z celem, jakiemu służy wprowadzenie tej opłaty dla

mieszkańców strefy płatnego parkowania, a którym jest zmniejszenie kosztów wynikających z konieczności wnoszenia opłat za parkowanie pojazdów w pobliżu miejsca zamieszkania. Ponadto kryterium różnicujące uprawnienia kierowców zamieszkujących w strefie płatnego parkowania narusza również zasadę proporcjonalności. Nie sposób także wskazać wartości konstytucyjnych, które uzasadniałyby odmienne traktowanie mieszkańców strefy płatnego parkowania, w zależności od rodzaju przysługującego im tytułu prawnego do pojazdu samochodowego, który parkują na terenie Strefy płatnego parkowania w Piasecznie.

W świetle powyższego Skarżący uznał, że zaskarżony przepis § 3 ust. 2 Załącznika Nr 2 do zaskarżonej uchwały w zakresie w jakim ogranicza prawo mieszkańców Strefy Płatnego Parkowania do wnoszenia opłaty abonamentowej za parkowanie, posługując się kryterium określonego tytułu prawnego do pojazdu samochodowego, jest sprzeczny z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Piasecznie (dalej „Rada Miasta”) wniosła o jej oddalenie uznając ją za bezzasadną.

Organ podkreślił, że zgodnie z art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych rada gminy ustalając strefę płatnego parkowania może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi. Rada ma więc swobodę w tworzeniu norm dotyczących strefy płatnego parkowania, co nie oznacza jednak zupełnej dowolności. Tym samym Rada Miasta uznała, że odstępstwo od zasady równości przez odmienne potraktowanie przez radę adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną nie musi oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji, jeśli waga interesu, któremu służyć ma zróżnicowanie sytuacji adresatów normy pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów naruszonych przez nierówne potraktowanie podmiotów podobnych i wykazać można bezpośredni związek z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma.

W ocenie organu Strefa płatnego parkowania w Piasecznie została utworzona na obszarach, które charakteryzują się deficytem miejsc parkingowych i konieczne jest zapewnienie rotacji pojazdów. W obszarze strefy płatnego parkowania, w bliskiej odległości, znajdują się w szczególności instytucje, których klienci powinni mieć zapewnioną możliwość czasowego zaparkowania pojazdów: sąd, prokuratura, komenda policji, Urząd Miasta i Gminy, Urząd Stanu Cywilnego, Centrum Kultury, jak też banki czy różnego rodzaju sklepy, miejsca usługowe. Opłata abonamentowa

przysługuje mieszkańcom strefy, w obszarze obejmującym 3 parkometry, a przyznanie uprawnień do abonamentu mieszkańcom posiadającym określony tytuł prawny do pojazdu zapewnia jednakowe traktowanie osób znajdujących się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej. Wzbudza także zaufanie mieszkańców do jasnej, konkretnej i precyzyjnej normy prawa miejscowego. Natomiast uwzględnienie stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich prowadziłoby do powstawania nieprawidłowości oraz nadużyć, polegających na tym, iż inny podmiot jest właścicielem pojazdu, inny jego leasingobiorcą, a jeszcze inny biorącym do używania na podstawie umowy użyczenia. Tego rodzaju sytuacje budziłyby kontrowersje oraz nie byłyby zgodne z celem ustanowienia strefy płatnego parkowania.

Z uwagi na powyższe w ocenie Rady Miasta zaskarżone postanowienie zawarte w § 3 ust. 2 Regulaminu strefy płatnego parkowania jest zgodne z przepisami ustawy o drogach publicznych, nie narusza też art. 32 Konstytucji RP.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Stosownie do art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2022 r., poz. 2492), sądy administracyjne są między innymi właściwe do badania zgodności z prawem zaskarżonych aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, a wśród nich – jak to ma miejsce w rozpoznawanej sprawie – także aktów prawa miejscowego (art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 259; dalej „p.p.s.a.”). Uchwała organu jednostki samorządu terytorialnego jest zgodna z prawem, jeżeli jest zgodna z przepisami prawa. Natomiast stwierdzenie nieważności uchwały przez sąd następuje tylko w przypadku istotnego naruszenia prawa (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Z przepisu art. 91 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 ze zm.) wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy jest istotna sprzeczność z prawem. Na podstawie argumentacji a contrario do postanowień art. 91 ust. 4 tej ustawy, stanowiącego, iż w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa, należy przyjąć, że każde „istotne naruszenie prawa” uchwałą organu gminy oznacza jej nieważność (por. T. Woś [w:] T. Woś., H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2012, s. 761-762). Pojęcie istotnego naruszenia prawa nie zostało zdefiniowane w żadnej z ustaw

samorządowych, podobnie jak pojęcie sprzeczności z prawem. W literaturze przedmiotu wypracowano pogląd, aprobowany w orzecznictwie sądów administracyjnych, że do istotnych wad, prowadzących do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym, zalicza się m.in. naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. Sprzeczność z prawem uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego zachodzi w sytuacji, gdy doszło do jej wydania z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także z naruszeniem przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP akty prawa miejscowego są źródłami powszechnie obowiązującego prawa na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Natomiast zgodnie z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa też zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego. Również zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym organy stanowiąc akty prawa miejscowego działać muszą na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawach.

Pomiędzy aktem prawa miejscowego, a aktem prawnym hierarchicznie wyższym powinna istnieć więź: formalna i materialna. Z pierwszą mamy do czynienia wówczas, gdy występuje postanowienie w akcie prawnym, o charakterze ustawowym, upoważniające do normatywizacji danej kwestii w drodze aktu prawa miejscowego. Natomiast więź materialna to więź treściowa, istniejąca wtedy, gdy akt podjęty przez organ samorządu terytorialnego będzie swoistym dopełnieniem materii ustawy, a co za tym idzie w swej treści będzie zgodny z treścią aktu, z upoważnienia którego został wydany.

Kontroli Sądu podlegała uchwała Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 16 października 2019 r. Nr 368/XV/2019 w sprawie ustalenia: strefy płatnego parkowania, stawek opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wysokości opłaty dodatkowej oraz sposobu ich pobierania.

Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części tj. w zakresie postanowienia § 3 ust. 2 Załącznika Nr 2 do ww. uchwały w części obejmującej słowa „będącej właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu

samochodowego, którego prawo własności potwierdzone jest wpisem w dowodzie rejestracyjnym pojazdu samochodowego lub dysponującej pojazdem samochodowym na podstawie umowy kredytu bądź leasingu”.

Podstawę materialnoprawną zaskarżonej uchwały stanowiły przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 ze zm.) dalej „u.d.p.”).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a u.d.p., korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Opłatę, o której mowa w ww. przepisie, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo (art. 13b ust. 1 ww. ustawy). Strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej (art. 13b ust. 2 ustawy).

Z kolei w myśl art. 13b ust. 3 u.d.p. rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania.

Jak stanowi zaś do art. 13b ust. 4 ustawy, rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania:

1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a lub b, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać:

a) w strefie płatnego parkowania - 0,15% minimalnego wynagrodzenia, w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847 oraz z 2018 r. poz. 650),

b) w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania - 0,45% minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w lit. a;

2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;

3) określa sposób pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.

Powołane wyżej przepisy ustawy o drogach publicznych zawierają zatem upoważnienie dla właściwego organu uchwałodawczego samorządu terytorialnego

do ustanowienia przepisów prawa miejscowego. Redakcja wskazanego przepisu art. 13b ust. 3 i 4 ww. ustawy wytycza granice ustawowego upoważnienia rady miasta do ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości opłaty, wprowadzenia opłaty abonamentowej lub zryczałtowanej oraz zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi oraz określenia sposobu pobierania opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania.

Mając na względzie wskazane wyżej regulacje Sąd podzielił stanowisko Skarżącego co do konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego zapisów zaskarżonej uchwały w zakresie postanowienia § 3 ust. 2 Załącznika Nr 2 Regulaminu Strefy Płatnego Parkowania w Piasecznie do ww. uchwały w części obejmującej słowa „będącej właścicielem lub współwłaścicielem pojazdu samochodowego, którego prawo własności potwierdzone jest wpisem w dowodzie rejestracyjnym pojazdu samochodowego lub dysponującej pojazdem samochodowym na podstawie umowy kredytu bądź leasingu”.

W powyższych regulacjach Rada Miasta wprowadziła ograniczenie możliwości nabycia opłaty abonamentowej do osób legitymujących się zameldowaniem w obszarze przylegającym do strefy płatnego parkowania, które posiadają określone w zaskarżonej uchwale tytuły prawne do pojazdu (własność, współwłasność, umowa leasingu, umowa kredytu). W ocenie Sądu umożliwienie uzyskania opłaty abonamentowej wyłącznie w oparciu o powyższe, enumeratywnie wymienione tytuły prawne do pojazdu pozbawia uprawnień do nabycia tej opłaty niektórych posiadaczy pojazdów – np. właścicieli posiadających pojazd na podstawie tytułu cywilnoprawnego – np. umowy najmu czy użyczenia. Wprowadzenie tego typu zróżnicowania uprawnień do korzystania z ulgowych opłat za parkowanie, skutkujące pominięciem użytkowników pojazdów z innych tytułów, stanowi zdaniem Sądu naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, która w swojej treści nakazuje równe traktowanie równych i podobne traktowanie podobnych. Według niej ewentualne różnicowanie sytuacji prawnej jest możliwe, ale tylko z uzasadnionych względów. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy próżno szukać powodów, z jakich miejscowy prawodawca zdecydował się na zróżnicowanie sytuacji prawnej podmiotów korzystających z pojazdów, uprzywilejowując grupę podmiotów, która legitymuje się stricte określonymi tytułami prawnymi do pojazdu (por. wyrok WSA w Białymstoku z 28 czerwca 2018 r., sygn. akt II SA/Bk 136/18). Zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, wszyscy są równi wobec prawa oraz mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne, nikt nie może być dyskryminowany w życiu

politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (art. 32 ust. 2 Konstytucji RP).

Podkreślenia wymaga, że Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wielokrotnie wypowiadał się o zasadzie równości i jej znaczeniu, zaznaczając, iż wynika z niej dla ustawodawcy obowiązek równego traktowania obywateli. Trybunał Konstytucyjny podkreślał jednakże, że nie ma bezwzględnej równości obywateli. Z zasady równości wynika nakaz jednakowego traktowania wszystkich obywateli w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być potraktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (orzeczenia TK w sprawach o sygn. akt: U 7/87, K 8/91, K 3/94 i K 22/97). Trybunał Konstytucyjny konsekwentnie wskazuje, że zasada równości nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego w tym znaczeniu, iż zrównuje sytuację wszystkich podmiotów ze względu na cechy, jakimi się charakteryzują. Zasada równości wymaga bowiem, aby podmioty traktowane były w równym stopniu równo, jeśli charakteryzują się daną cechą. Równość oznacza zatem – według Trybunału – także akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów. Wynika to z faktu, że równe traktowanie przez prawo tych samych podmiotów pod pewnymi względami, oznacza z reguły różne traktowanie tych samych podmiotów pod innymi względami (orzeczenie TK z dnia 11 kwietnia 1994 r., OTK w 1994 r., cz. I, s. 55). Podobnie stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 lutego 2002 r. (sygn. akt SK 11/01, OTK-A 2002/1/2) wskazując, iż istotą zasady równości wobec prawa nie jest traktowanie wszystkich jednakowo, a tylko – równe traktowanie określonej grupy obywateli, wyróżnionej ze względu na cechę prawnie relewantną (por. wyroki TK z dnia 7 czerwca 2004 r., sygn. akt P 4/03, OTK-A 2004/6/55, z dnia 10 kwietnia 2002 r., sygn. akt K 26/00, OTK-A 2002/2/18).

Ustawodawca przewidział odstępstwo od zasady obowiązku ponoszenia jednakowych opłat za parkowanie, bowiem w myśl art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p., rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi. Jednak w ustawie o drogach publicznych brak jest normy prawnej wskazującej wprost, jakie są kryteria wyróżnienia cech jako relewantnych w zakresie przyznawania przez radę przewidzianych przez ustawodawcę preferencji. Rada miasta może zatem działać w tym zakresie na zasadzie uznaniowości, w granicach wyznaczonych przez ustawodawcę co do celu, jakiemu generalnie służy

wprowadzenie opłat za parkowanie. Wskazać jednak należy, że zgodnie z zasadą legalizmu, wynikającą z art. 7 Konstytucji RP, wykonywanie zadań przez organy gminy następuje wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że podejmując zaskarżoną uchwałę Radę Miasta jest zobowiązana do respektowania także norm konstytucyjnych, które stanowią gwarancję przestrzegania praw i wolności człowieka i obywatela.

W świetle zakwestionowanej regulacji opłatę abonamentową mogłaby otrzymać tylko osoba posiadająca pojazd samochodowy z tytułu własności, współwłasności, umowy leasingu lub umowy kredytu.

W związku z tym należy wskazać, że status prawny w sterze prawa cywilnego, jaki posiada właściciel pojazdu, różni się od statusu najemcy lub użytkownika, jednakże w sferze administracyjnoprawnej, z uwagi na obowiązek uiszczenia opłaty za korzystanie z dróg, podmioty te mają równą pozycję. Przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p. nakłada bowiem obowiązek ponoszenia opłaty za postój pojazdu na korzystających z dróg, którym jest każda osoba władająca pojazdem, niezależnie od tytułu prawnego. Wszystkie te osoby znajdują się w takiej samej sytuacji. Stąd wyżej wskazana regulacja narusza konstytucyjną zasadę równości, bowiem podmioty znajdujące się w takiej samej sytuacji prawnej (posiadające te same cechy) są w sposób odmienny traktowane (por. wyrok NSA z 19 września 2019 r. sygn. akt I OSK 1226/19).

Również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego dominuje pogląd, że wykluczenie niektórych posiadaczy pojazdów z możliwości uzyskania abonamentu postojowego z powodu rodzaju zawartej umowy stanowiącej tytuł prawny do pojazdu, należy uznać za naruszające zasadę równości wobec prawa (zob. wyroki NSA: z 19 września 2019 r. sygn. akt I OSK 1226/19, z 7 marca 2019 r. sygn. akt I OSK 1134/17, z 18 listopada 2016 r. sygn. akt I OSK 1978/16; z 14 grudnia 2017 r., sygn. akt I OSK 1449/17; z 8 października 2013 r., sygn. akt I OSK 1418/13; z 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06).

Mając powyższe na uwadze Sąd, uznając wskazane naruszenia prawa za istotne w rozumieniu art. 91 ust. 1 i 4 ustawy o samorządzie gminnym, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł jak sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Katarzyna Zielińska

specjalista